

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

CAMILLA LACKBERG

Η ΓΟΡΓΟΝΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Το ήξερε πως αργά ή γρήγορα θα έβγαине πάλι στο φως. Κάτι τέτοιο δεν μπορούσες να το κρύψεις. Κάθε λέξη τον είχε φέρει πιο κοντά στο ακατονόμαστο, στο τρομακτικό. Σε αυτό που είχε προσπαθήσει τόσο πολλά χρόνια να κρατήσει απωθημένο.

Τώρα δεν μπορούσε να τρέχει άλλο σαν φυγάς. Ένωσε το πρωινό αεράκι να γεμίζει τα πνευμόνια του καθώς περπατούσε όσο γρηγορότερα μπορούσε. Η καρδιά βροντοχτυπούσε στο στήθος του. Δεν ήθελε να πάει εκεί, αλλά έπρεπε να πάει. Έτσι, είχε αφήσει την τύχη να αποφασίσει. Αν ήταν κάποιος εκεί, θα τα έλεγε όλα. Αν όχι, θα συνέχιζε για τη δουλειά, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Όταν όμως χτύπησε, η πόρτα άνοιξε. Μπήκε μέσα και προσπάθησε να διακρίνει κάτι στο αμυδρό φως, μισοκλείνοντας τα μάτια. Δεν ήταν το άτομο που περίμενε να συναντήσει αυτό που στεκόταν μπροστά του. Άλλο άτομο ήταν.

Τα μακριά της μαλλιά κυμάτιζαν ρυθμικά κατά μήκος της πλάτης της όταν την ακολούθησε στο διπλανό δωμάτιο. Εκείνος άρχισε να μιλάει, να κάνει ερωτήσεις. Οι σκέψεις στροβιλίζονταν όλο και περισσότερο. Τίποτε δεν ήταν όπως φαινόταν. Ήταν λάθος, αλλά και σωστό συνάμα.

Ξαφνικά εκείνος σώπασε. Κάτι τον είχε βρει στο ύψος του διαφράγματος με τέτοια δύναμη που έκανε τις λέξεις να κοπούν στα δυο. Έστρεψε το βλέμμα του προς τα κάτω. Είδε το αίμα που άρχισε να ξεχύνεται μόλις τραβήχτηκε το μαχαίρι από την πληγή. Και μετά άλλη μια μαχαιριά, άλλος, καινούργιος πόνος. Και η λεπίδα που κινούνταν μέσα στο κορμί του.

Κατάλαβε ότι είχαν τελειώσει όλα. Ότι όλα θα τελείωναν εδώ, παρόλο που είχε τόσο πολλά να κάνει ακόμη, να δει, να ζήσει. Ταυτόχρονα, υπήρχε και ένα είδος δικαιοσύνης σε όλα αυτά. Δεν του άξιζε η καλή ζωή που είχε, όλη η αγάπη που είχε απολαύσει. Όχι έπειτα από αυτό που είχε κάνει.

Όταν ο πόνος παρέλυσε όλες τις αισθήσεις του και το μαχαίρι έμεινε ακίνητο, ήρθε και το νερό. Η κίνηση, ίδιο λίκνισμα βάρκας. Κι όταν η ψυχρή θάλασσα τον αγκάλιασε, εκείνος δεν ένιωθε τίποτα πια.

Το τελευταίο που θυμόταν ήταν τα μαλλιά της. Μακριά, σκούρα.

«Τρεις ολόκληροι μήνες περάσανε. Γιατί δεν τον βρίσκετε;»
Ο Πάτρικ Χέντστρεμ περιεργάστηκε τη γυναίκα μπροστά του. Φαινόταν πιο αφρόντιστη και πιο κουρασμένη κάθε φορά που την έβλεπε. Ερχόταν στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε κάθε βδομάδα. Κάθε Τετάρτη. Κι αυτό το έκανε από τότε που είχε εξαφανιστεί ο άντρας της, στις αρχές του Νοέμβρη.

«Κάνουμε ό,τι μπορούμε, Σία. Το ξέρεις αυτό».

Εκείνη έγνεψε χωρίς να πει κουβέντα. Τα χέρια της, που τα είχε ακουμπισμένα στα γόνατα, έτρεμαν ελαφρά. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε με τα μάτια γεμάτα δάκρυα. Δεν ήταν πρώτη φορά που ο Πάτρικ έβλεπε αυτή την εικόνα.

«Δεν πρόκειται να γυρίσει πίσω, έτσι δεν είναι;» Τώρα δεν έτρεμαν μόνο τα χέρια της αλλά και η φωνή, και ο Πάτρικ αναγκάστηκε να καταπνίξει την παρόρμηση να σηκωθεί, να κάνει τον γύρο του γραφείου και να πάρει στην αγκαλιά του την εύθραυστη γυναίκα. Ήταν υποχρεωμένος να συμπεριφέρεται επαγγελματικά, έστω κι αν οι κανόνες επαγγελματικής συμπεριφοράς δεν συμφωνούσαν με την επιθυμία του να την προστατεύσει. Συλλογίστηκε πώς έπρεπε να της απαντήσει. Στο τέλος πήρε μια βαθιά ανάσα:

«Όχι, δεν το νομίζω».

Εκείνη δεν έκανε άλλες ερωτήσεις. Αλλά ο Πάτρικ είδε πως αυτό που είχε πει απλώς επιβεβαίωνε αυτό που η Σία Σέλνερ ήδη γνώριζε. Ο σύζυγός της δεν θα επέστρεφε ποτέ στο σπίτι. Στις τρεις Νοεμβρίου ο Μάγκνους είχε σηκωθεί στις εξήμισι, έκανε ντους, ντύθηκε,

χαιρέτησε τα δύο του παιδιά και τη γυναίκα του. Λίγο μετά τις οχτώ τον είχαν δει να φεύγει από το σπίτι για να πάει στη δουλειά του στα Παράθυρα Τάνουμ. Έπειτα κανείς δεν ήξερε πού πήγε. Δεν συνάντησε ποτέ τον συνάδελφο με το αμάξι του οποίου πήγαιναν και οι δύο στη δουλειά. Κάπου ανάμεσα στο σπίτι του, στην περιοχή κοντά στο αθλητικό κέντρο και στο σπίτι του συναδέλφου, στο μίνι γκολφ της Φιελμπάκα, εξαφανίστηκε.

Κάθισαν και εξέτασαν όλη τη ζωή του. Είχαν στείλει ένα δελτίο αναζήτησης σε όλα τα τμήματα των γύρω περιοχών, μίλησαν με πάνω από πενήντα άτομα, τόσο από τον χώρο εργασίας όσο και από την οικογένεια, τους φίλους και τους γνωστούς του. Έψαξαν για χρέη από τα οποία πιθανώς να θέλησε να ξεφύγει, οτιδήποτε θα μπορούσε να εξηγήσει γιατί ένας συνετός σαραντάρης, ο οποίος είχε σύζυγο και δύο παιδιά στην εφηβεία, εξαφανίστηκε μια μέρα στα καλά καθούμενα. Δεν βρήκαν τίποτα όμως. Δεν υπήρχαν στοιχεία που να δείχνουν ότι είχε φύγει στο εξωτερικό, ούτε είχε γίνει καμία ανάληψη από τον κοινό τους λογαριασμό, του ίδιου και της γυναίκας του, στην τράπεζα. Ο Μάγκνους Σέλνερ είχε γίνει απλώς ένα φάντασμα.

Όταν ο Πάτρικ συνόδευσε τη Σία έξω και επέστρεψε, πέρασε και χτύπησε διακριτικά την πόρτα της Πάουλα Μοράλες. «Πέρασε» ακούστηκε μεμιάς και εκείνος μπήκε μέσα και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Η γυναίκα του ήταν πάλι;»

«Ναι» είπε ο Πάτρικ με έναν αναστεναγμό και κάθισε στην καρέκλα μπροστά από το γραφείο της Πάουλα. Έβαλε τα πόδια του πάνω στο τραπέζι, αλλά έπειτα από ένα άγριο βλέμμα που του έριξε η συνάδελφος, τα κατέβασε πάραυτα.

«Πιστεύεις ότι είναι νεκρός;»

«Ναι, δυστυχώς» είπε ο Πάτρικ. Εξέφραζε για πρώτη φορά φωνητά τον φόβο που είχε από τις πρώτες μέρες της εξαφάνισης του Μάγκνους. «Τα ελέγξαμε όλα και ο άνθρωπος αυτός δεν είχε κανέναν από τους συνήθεις λόγους να εξαφανιστεί. Φαίνεται απλώς ότι έφυγε από το σπίτι και μετά... έγινε καπνός!»

«Πτώμα όμως δεν υπάρχει».

«Όχι, πτώμα δεν υπάρχει» είπε ο Πάτρικ. «Και πού να πας να ψάξεις; Δεν μπορούμε να οργώσουμε όλο τον βυθό της θάλασσας ούτε να οργανώσουμε αλυσίδες αναζήτησης στα δάση έξω από τη Φιελμπάκα. Απομένει να σταυρώσουμε τα χέρια και να ελπίζουμε ότι κάποιος θα τον βρει. Ζωντανό ή όχι. Γιατί τώρα δεν ξέρω πώς πρέπει να συνεχίσουμε. Και δεν ξέρω τι να πω όταν εμφανίζεται η Σία εδώ κάθε βδομάδα και περιμένει να έχουμε κάνει κάποια πρόοδο».

«Είναι απλώς ο τρόπος με τον οποίο χειρίζεται την κατάσταση. Για να νιώθει και η ίδια ότι κάνει κάτι αντί να κάθεται στο σπίτι και να περιμένει. Ξέρω ότι κι εμένα θα έσπαγαν τα νεύρα μου». Η Πάουλα έριξε μια ματιά στη φωτογραφία που είχε δίπλα στον υπολογιστή.

«Ναι, ξέρω» είπε ο Πάτρικ. «Αλλά ακόμα κι αυτό δεν βοηθάει την κατάσταση».

«Όχι, δεν βοηθάει».

Έπεσε σιωπή για λίγο μέσα στο μικρό υπηρεσιακό δωμάτιο. Ο Πάτρικ σηκώθηκε.

«Δεν έχουμε παρά να ελπίζουμε ότι θα εμφανιστεί κάποια στιγμή. Με οποιονδήποτε τρόπο».

«Ναι, έχεις δίκιο» είπε η Πάουλα. Αν και ο τόνος της φωνής της πρόδιδε την ίδια απογοήτευση που υπήρχε και στη φωνή του Πάτρικ.

Ένας άντρας εξαφανίζεται μυστηριωδώς από τη Φιελμπάκα. Παρά τις επίμονες προσπάθειες του Πάτρικ και των συναδέλφων του, κανείς δεν γνωρίζει αν ζει ή αν πέθανε. Τέσσερις μήνες αργότερα ανακαλύπτουν το πτώμα του, κοκαλωμένο με στον πάγο. Η υπόθεση περιπλέκεται όταν ο πρωτοεμφανιζόμενος συγγραφέας Κρίστιαν Τιντέλ, στενός φίλος του θύματος, αρχίζει να λαμβάνει ανώνυμα απειλητικά γράμματα.

Η Ερίκα, που είχε βοηθήσει τον Κρίστιαν με το μυθιστόρημά του *Η γοργόνα*, έχει καταλάβει εδώ και καιρό ότι κάτι τον βασανίζει, ενώ ο Πάτρικ συνειδητοποιεί ότι ο Κρίστιαν διατρέχει μεγάλο κίνδυνο – κάποιος τρέφει βαθύ και άσβεστο μίσος γι' αυτόν και δεν θα διστάσει να κάνει τις απειλές του πραγματικότητα...

**ΤΟ ΕΚΤΟ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ
ΤΟΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΠΑΤΡΙΚ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΙΚΑ
19 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ**

Οικογενειακή ζωή και αστυνομική έρευνα, παρόν και παρελθόν, επικίνδυνες καταστάσεις και κωμικά στοιχεία: ένας καταπληκτικός συνδυασμός, η τέλεια ισορροπία από τη σκανδιναβή βασίλισσα των μπεστ σέλερ.

Hallandsposten

ΤΙΜΗ: 8,80€

ISBN 978-618-03-0732-0

9 786180 307320

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80732